

Zendingsberichten voor kinderen - vierde kwartaal 2018

THAILAND | 6 oktober

Lambeth Sriwattanapapha (11)

HET ZIEN VAN GOD

De twee jaar oude Lambeth kroop samen met zijn moeder in bed in Korat, een stad in het noorden van Thailand. Het was laat in de avond, bijna middernacht, maar er gebeurde iets dat hun leven voor altijd veranderde. Kleine Lambeth schreeuwde plotseling: 'Mama, kijk! God is daar en Hij zei dat ik naar de kerk moet gaan.' Moeder was bang en verward en ze verstopte zich onmiddellijk onder de deken. 'Het is goed, mammie,' zei Lambeth. Moeder gluurde onder de deken vandaan. 'Is hij weg?' vroeg ze. 'Ja, hij is weg,' antwoordde de jongen. De volgende dag zei Lambeth tegen zijn moeder: 'Laten we naar de kerk gaan.' Zijn moeder was verrast. Haar familie was, net als veel mensen in Thailand, niet christelijk. Ze hadden het nooit over de kerk gehad, en hadden de kerk nog minder bezocht. Ze vroeg zich af of iemand Lambeth over God had verteld of dat hij iets op televisie had gehoord. 'Hij is nog maar een kleine jongen,' dacht ze. 'Misschien zal hij het vergeten.' Hardop zei ze: 'Herinner me op je verjaardag volgend jaar dat ik je meeneem naar de kerk.' Lambeth had het niet meer over de kerk, maar wilde toch over God horen. Hij smeekte zijn moeder om verhalen uit de Bijbel te lezen. Moeder wilde dat haar zoon gelukkig was, dus kocht ze een grote stapel kinderBijbelboeken en begon hem elke dag voor te lezen. De verhalen verbaasden zijn moeder. Ze las over Jezus die op het water liep en de 12-jarige dochter van Jäirus uit de dood opwekte. Ze las over Jezus die water in druivensap veranderde en Petrus ving een vis met een munt in zijn mond. 'Zijn deze verhalen echt?' Vroeg moeder zich af. 'Hoe is dit mogelijk?'

Lambeth twijfelde er niet aan dat de verhalen waar waren. Hij hield ervan om naar zijn moeder te luisteren en hij geloofde de verhalen. Een jaar verstreek en Lambeth vierde zijn derde verjaardag met een grote taart. Terwijl zijn familie de taart aan tafel at, wendde hij zich tot zijn moeder. 'Mama,' zei hij, 'het is tijd om naar de kerk te gaan.' Moeder was verrast dat hij zich de kerk nog herinnerde, maar beseftte dat ze het afgelopen jaar veel over God hadden gelezen. Ze wilde haar belofte nakomen. 'Oké, we zullen naar de kerk gaan,' zei ze. Een week later zat Lambeth met zijn moeder en oom in de kerk. Hij vond het geweldig. 'Ik had nog nooit een kerk gezien', herinnerde hij zich. 'Het was geweldig.' Hij smeekte om de volgende week terug te komen en zijn moeder en oom gingen wekelijks met hem mee. Toen voegde zijn vader zich bij hen. Het duurde niet lang of zijn moeder, vader en oom hadden hun hart aan Jezus gegeven. Lambeth is vandaag 11 en zit in groep zeven op de Adventist International Mission School in Korat. Zijn moeder stuurde hem naar de school omdat ze wilde dat hij Engels zou leren. Hij heeft sinds de kleuterschool op deze school gezeten. Tijdens een ochtendaanbedding op de school vertelde Lambeth zijn verhaal over hoe hij een christen werd aan de andere 150 studenten. 'Dit is het verhaal over hoe ik een christen werd,' zei Lambeth toen hij het verhaal begon. Het was op de Adventschool dat hij voor het eerst leerde bidden. Op school leerde hij ook zijn favoriete Bijbelvers, Mattheüs 7:7, waar Jezus zei: 'Vraag en er zal je gegeven worden, zoek en je zult vinden, klop en er zal voor je worden opengedaan.' 'Ik vind het leuk omdat het een belofte van God is dat als ik vraag, hij zal geven,' zei Lambeth. Vragend naar wat er die nacht op 2-jarige leeftijd gebeurde, trok hij zijn voorhoofd op en zei dat hij het zich maar vaag kon herinneren. Hij zei dat hij zich herinnerde dat hij iets 'glimmend' in de kamer zag en een

Zendingsberichten voor kinderen - vierde kwartaal 2018

zachte stem hoorde die in hem zei: 'Ga naar de kerk.' Die woorden verwarden hem. In die tijd had hij nog nooit eerder het woord 'kerk' gehoord en hij had geen idee wat het betekende. Zijn moeder, die naast Lambeth zat tijdens een interview op de Adventist International Mission School, bevestigde zijn verslag. Moeder gelooft dat God haar zoon gebruikte om haar familie te bereiken. 'Ik weet via hem van de Bijbel,' zei ze. 'Ik las hem de verhalen voor. Hij leidde ons naar God.'

Zendingsberichten voor kinderen - vierde kwartaal 2018

THAILAND | 13 oktober

Varothai 'KK' Phodi (13)

GENEGEERD OP SCHOOL

De bel klonk om 09.50 uur en KK voegde zich bij haar klasgenoten toen ze allemaal naar de deur van het klaslokaal renden voor een pauze van 15 minuten in Korat, Thailand. Op de speelplaats van de Adventist International Mission School in Korat, zag KK een vriendin uit de derde klas, Kaopoon, en begon met haar te praten over hun studie. Voor ze het wist, was het 10.05 uur en tijd om terug te gaan naar de klas. Terug bij haar tafeltje op de eerste rij keek KK naar haar beste vriendin, Bam, en glimlachte. Bam keek weg. KK was verbaasd. 'Hoe gaat het met je?' fluisterde ze. 'Goed,' zei Bam, nog steeds weggijkend. Bam klonk niet blij. KK fluisterde nog een paar keer naar Bam tijdens de les, maar Bam was niet zichzelf zo leek het wel. Ze zag er ongelukkig uit en was merkwaardig stil. KK vroeg zich af waarom Bam zo vreemd deed en besepte plotseling dat ze misschien boos was over wat er tijdens de pauze was gebeurd. Ze herinnerde zich dat ze Bam alleen bij de deur van het klaslokaal had zien staan terwijl ze met Kaopoon praatte. Tussen de middag zaten KK en Bam zoals gewoonlijk samen in de eetzaal, maar ze praatten niet. KK voelde zich vreselijk ongemakkelijk toen ze aan de rijst, broccoli en wortels plukte die haar vader had ingepakt voor haar lunch. Ze wist niet wat ze moest doen. Na het eten zette KK haar lunchtrommel weg en ging naar het toilet. Ze wilde privé bidden. 'God, ik weet niet wat ik moet doen,' zei ze. 'Ik ben echt verdrietig over mijn beste vriendin. We praten niet met elkaar. Laat me weten wat ik moet doen en laat me de moed hebben om met Bam te praten en sorry te zeggen als ik haar van streek heb gemaakt door haar tijdens de pauze te negeren.' KK kwam terug van het toilet en ging alleen aan haar lessenaar in de klas, zitten. Ze wist niet zeker waar Bam was gebleven. Toen de bel ging, keerde Bam terug naar het klaslokaal met de andere tweedeklassers. KK keek haar aan. Bam keek weg. Na een paar minuten fluisterde KK iets naar Bam. Tot haar opluchting fluisterde Bam iets terug. Al snel praatten de twee meisjes als voorheen. Tijdens het laatste lesuur fluisterde KK: 'Het spijt me dat ik met mijn andere vriendin ben omgegaan en niet met jou. Ook dat je je genegeerd voelde.' 'Het is oké,' zei Bam. Toen KK later die middag thuiskwam, ging ze naar haar slaapkamer en bad tot God. 'Bedankt dat u mij heeft laten weten wat ik moet doen en dat u mij wilt helpen het weer goed te maken met mijn beste vriendin,' zei ze. Vandaag zijn KK, Bam en Kaopoon de beste vriendinnen en alle drie de meisjes vinden het leuk om op school rond te hangen.

Zendingsberichten voor kinderen - vierde kwartaal 2018

THAILAND | 20 oktober

Johrel Milton P. Galube (10)

BIDDEN VOOR OUDERS

Johrel heeft in vier jaar vier scholen bezocht. Elke keer als hij naar een nieuwe school ging, moest hij nieuwe vrienden maken. Hij werd moe van het verhuizen en wenste dat hij gewoon op één plek kon blijven. Maar verhuizen was niet Johrels grootste probleem. Toen hij zeven was, kregen zijn ouders banen in verschillende steden in Thailand. Zijn moeder gaf les aan een kleuterklas in Pattaya, terwijl zijn vader werkte als wiskundeleraar op de middelbare school vijf uur verderop in Muaklek. Johrel woonde bij zijn vader, terwijl zijn moeder voor zijn kleine broertje zorgde. Zijn moeder en kleine broertje kwamen op bezoek in het weekend. Ze arriveerden met de bus op vrijdagavond en het gezin ging op de sabbat samen naar de kerk. Zondag was een speciale familiedag en ze deden leuke dingen samen, zoals naar het strand gaan en zwemmen. Zijn moeder ging iedere maandag vroeg naar het busstation om terug te keren.

Johrel vond de regeling een tijdje leuk. Hij was doordeweeks druk bezig op zijn zevende-dagsadventistenscholen en keek uit naar het bezoek van zijn moeder in het weekend. Ze bracht hem altijd een traktatie. 'Ik was opgewonden als ze op vrijdagavond aankwam,' zei hij. 'Ik wist nooit wat ze mee zou nemen.' Maar toen begon hij haar vreselijk te missen. Hij wilde dat zijn ouders konden samenwonen. Hij vertelde zijn vader over zijn verlangen en de twee begonnen erover te bidden. 'Lieve God, help me alstublieft en laat de wens van ons gezin uitkomen,' bad Johrel. 'Alstublieft Heer, ik zou alles doen om deze wens uit te laten komen. Ik zal een goede jongen zijn. Ik zal doen wat nodig is om dit te laten uitkomen. Ik zal U dienen.' Johrel en zijn vader baden elke dag, twee jaar lang. Op een dag kondigde zijn vader aan dat hij en zijn moeder allebei een baan kregen aangeboden in dezelfde stad: Korat.

Johrel was blij om het nieuws te horen, maar wist plotseling niet zeker of hij wilde verhuizen. 'Waarom?', zei hij tegen vader, 'Ik vind het hier leuk.' Hij wilde dat zijn ouders samenwoonden, maar hij wilde zijn leven niet opnieuw beginnen en nieuwe vrienden maken op een weer een nieuwe school. 'Ik dankte God dat hij mijn gezin weer bij elkaar had gebracht,' zei hij. 'Maar ik dacht: 'Waarom kan het niet hier zijn? Waarom moeten we verhuizen?'' Die nacht bad Johrel over de situatie. Terwijl hij met God sprak, beseftte hij dat hij aan zichzelf dacht, omdat hij liever wilde blijven in plaats van dat hij zijn gezin hielp om samen te zijn. De volgende dag zei hij tegen vader: 'OK, ik ben klaar. Laten we gaan.' Johrel, die nu 10 is, is blij met zijn nieuwe huis en nieuwe school. Hij studeert in groep 6 van de Adventist International Mission School. Zijn beide ouders geven les op de school en zijn broertje zit daar op de kleuterschool. 'Toen we verhuisden, bad ik dat ik vrienden zou hebben en een goed huis. Ook dat ik nog steeds over God zou leren,' zei hij. 'God heeft mijn gebed verhoord.' Ik heb plezier hier. Ik ben dankbaar voor God en mijn vrienden. 'Johrel kijkt uit naar de dag dat hij nooit meer gescheiden zal worden van zijn familie en vrienden. Zijn favoriete Bijbelvers is Johannes 4:14, waar Jezus zei 'maar wie het water drinkt dat ik hem geef, zal nooit meer dorst krijgen. Het water dat ik geef, zal in hem een bron worden waarin water opwelt dat eeuwig leven geeft.' Dit vers vertelt me dat wanneer Jezus komt, ik me nooit zorgen hoeft te maken dat ik zal sterven of mijn gezin zal verlaten,' zei Johrel. 'Ik zal ze voor altijd zien als ik van dit water drink. Maar om van dit water te drinken, moet ik de

Zendingsberichten voor kinderen - vierde kwartaal 2018

10 geboden volgen. Ik vind dit geweldig. Stel je gewoon alle dingen voor die je zult zien wanneer je dit eeuwige water drinkt en naar de hemel gaat om je familie en vrienden samen te zien.'

Zendingsberichten voor kinderen - vierde kwartaal 2018

THAILAND | 27 oktober

Jeremy Pangputtipong (8)

ZIEKE PAPA

Vader stuurde zijn twee zonen naar de Adventist International Mission School in Thailand, omdat hij wilde dat ze Engels leerden. Na slechts twee maanden op school begon zijn 6-jarige zoon, Jeremy, hem te smeken om een speciaal kerstprogramma bij te wonen dat door de school werd georganiseerd. Jeremy oefende het programma voor zijn ouders, zong liedjes, danste en citeerde gedichten. 'Ik wil dat je komt kijken naar de uitvoering!' Zei hij, terwijl hij enthousiast op en neer sprong. 'Ik wil dat je komt kijken naar de uitvoering!' Vader stemde ermee in om te gaan. De dag voor de voorstelling at vader echter wat gegrild varkensvlees waardoor hij ziek werd. Hij bracht het grootste deel van de nacht door in de badkamer. 's Morgens zei zijn bezorgde vrouw: 'Je kunt beter naar het ziekenhuis gaan. Ik wil je niet verliezen. 'Ik zal naar het ziekenhuis gaan, maar pas na de voorstelling van vanavond,' zei vader. Toen hij die avond de gehuurde hal binnenkwam, beseftte vader dat hij een fout had gemaakt. Hij voelde zich zo zwak dat hij de uitvoering niet kon horen en vreesde dat hij zou flauwvallen. Het programma kwam ten einde en hij hoorde de mededeling: 'Ga alsjeblieft door naar het avondmaal dat we voor jullie hebben voorbereid.' Vader wilde niet eten. In plaats daarvan pakte hij wat sap en druiven van de tafel, in de hoop zijn maag te kalmeren en vertelde zijn vrouw dat hij in de auto zou wachten. Vader lag een paar minuten op de achterbank van de auto, maar toen voelde hij dat het sap en de druiven weer omhoog kwamen. Hij stapte uit en gaf over op straat. Hij probeerde zijn vrouw met zijn mobiel te bellen, maar ze nam niet op. Op dat moment viel vader flauw. Hij viel hard op de grond en zijn gezicht sloeg tegen een betonnen stoeprand naast de auto. Het volgende dat vader zag, was een leraar die boven hem hing. Zijn neus en voorhoofd bloedden overvloedig. 'Alsjeblieft, bel mijn vrouw,' zei hij zwakjes. Even later laadde zijn vrouw hem en hun twee zoons in de auto en racete naar het ziekenhuis. De jongens waren geschokt toen ze hun vaders verwondingen zagen en Jeremy begon onmiddellijk te bidden tot hun gebeeldhouwde god in de Thaise taal. Maar toen veranderde hij abrupt van gedachten en schakelde over op het Onze Vader in het Engels. 'Onze Vader in de hemel, Uw naam worde geheiligd', zei de jongen, terwijl hij woorden citeerde uit een lied dat kinderen aan de adventistische internationale zendingsschool aan het begin van elke schooldag zingen. 'Uw koninkrijk kome. Uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel. Geef ons heden ons dagelijks brood en vergeef ons onze schulden, zoals wij onze schuldenaren vergeven. En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze. Want van U is het koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid tot in eeuwigheid. Amen.' Na het bidden van het Onze Vader bad Jeremy in Thai. 'Lieve Jezus, neem mijn vader alstublieft niet weg,' zei hij. 'Hij is een goede man. Help hem alstublieft en bescherm hem.' Toen bad Jeremy het Onze Vader opnieuw en zijn eigen gebed tot Jezus. Hij bad heen en weer totdat de auto het ziekenhuis bereikte. Vader had pijn, maar hij verwonderde zich over het medeleven van zijn jonge zoon. 'Ik voelde me zo gelukkig,' herinnerde hij zich later. 'Ik wist niet dat mijn zoon iets voor mij kon doen. Hij bad voor mij! Hij vroeg zich ook af hoe de school zijn zoon had geleerd om in slechts twee maanden zo fijn te bidden. 'Mijn zoon heeft alles gegeven,' zei hij. In het ziekenhuis nam de arts röntgenfoto's en verklaarde dat hij zijn jukbeen had verwond. Maar hij zei dat er geen operatie nodig was. Tijdens alle medische controles hield Jeremy de hand van zijn vader vast en bad hij. Thuis bleef Jeremy bidden voor vader. Zijn 10-jarige broer, die zijn voorbeeld zag, begon ook te bidden voor hun vader. Vader is nu beter, maar de jongens zijn

Zendingsberichten voor kinderen - vierde kwartaal 2018

niet gestopt met bidden. Elke nacht bidden ze voor een goede nachtrust zonder nare dromen. Telkens wanneer Jeremy op straat iemand in nood ziet, bidt hij ter plekke voor die persoon. 'Hij gelooft dat wanneer hij voor iemand bidt, die persoon beter zal worden,' zei vader. Soms voegt vader zich bij zijn zonen en bidt tot de God van de hemel. 'Ik steun mijn zonen als zij in Christus willen geloven,' zei hij. 'Ik vind het niet erg als ze op een dag hun geloof zullen veranderen en christen worden. Ze zullen nog steeds mijn zonen zijn. '

Zendingsberichten voor kinderen - vierde kwartaal 2018

CAMBODJA | 3 november
Kong Sokhom (28)

IK KAN HET NIET GELOVEN

Een scherpe pijn schoot door de maag van Marina, waardoor ze dubbel sloeg van de pijn. De volgende dag werd de buikpijn erger. Het deed zo'n pijn dat het 16-jarige meisje huilde, in haar huis in het Cambodjaanse dorp O Mony. Haar vader zette Marina op zijn motor en reed haar en haar moeder naar het ziekenhuis in Battambang. Dit is de op een na grootste stad van Cambodja, 7 kilometer verderop. De arts vroeg een echografie aan om de reden voor de pijn te vinden. De eerste resultaten baarden hem zorgen en hij deed een tweede test. Met de resultaten in de hand, benaderde hij hen bezorgd. 'Jullie dochter heeft een tumor,' zei hij. 'Die moet worden weggehaald.' De arts vulde wat papierwerk in en instrueerde Marina's ouders om de documenten en \$300 voor de operatie binnen drie dagen te brengen. Thuis riep vader het gezin bij elkaar: moeder, Marina en drie andere tieners, voor een speciaal gebed. Het gezin bad op de tweede dag opnieuw. Op de derde dag kwam het gezin nog een laatste keer samen voordat ze naar het ziekenhuis gingen. 'Vader in de hemel, mijn jongste dochter heeft een ziekte die geopereerd moet worden', bad de vader. 'Weet je, we maken ons zorgen omdat we niet weten wat de dokter precies zal vinden. We hebben geen geld voor de operatie en we hebben het moeten lenen.' Terwijl vader bad, begon er regen op het dak van het huis te tikken. Marina had hevige pijn en huilbuien. Alle familieleden huilden met haar mee. 'Vader, U bent de God die de macht heeft om alle dingen te doen,' zei vader. 'Alstublieft, genees mijn dochter.' Toen vader klaar was met bidden, ging zijn mobieltje over. Het was de dokter. 'Waarom heb je het meisje nog niet gebracht?' Vroeg hij. 'Het is tijd om met de operatie te beginnen.' Vader legde uit dat de regen het onmogelijk maakte om met zijn motor naar het ziekenhuis te rijden. De familie had geen auto. 'Zodra de regen ophoudt, kom dan onmiddellijk,' zei de arts. De familie knielde om opnieuw te bidden. 'Heer, u weet dat wij dit probleem hebben,' zei vader. 'U weet dat de regen zo hard valt dat we niet naar het ziekenhuis kunnen. Help ons, zodat onze dochter de operatie niet nodig heeft.' Twintig minuten later stopte de regen. Toen Marina op de motorfiets stapte, merkte ze dat ze zich beter voelde en stelde ze voor de reis te annuleren. Vader stond erop om naar het ziekenhuis te gaan. Marina's zus en twee broers beloofden om thuis te blijven bidden. In het ziekenhuis beseftte vader dat hij vergeten was het vereiste papierwerk te brengen. De arts kon niet werken zonder de documenten, dus bestelde hij een nieuwe echografietest. 'Ik kan het niet geloven,' zei hij terwijl hij de resultaten bekeek. 'Alles lijkt normaal.' Hij deed een tweede test. De resultaten waren hetzelfde: geen tumor. Een derde echo werd gemaakt. Ten slotte zei de arts ongelovig: 'U hebt de operatie niet nodig. Ga naar huis. 'Marina was dolgelukkig. 'Ik wist het!' Riep ze uit. 'Ik geloofde in Jezus en ik geloofde dat Hij iets zou doen, zodat ik de operatie niet nodig zou hebben!' Moeder belde naar huis met het goede nieuws. 'Dit is de kracht van God!' Zei ze. De drie broers en zussen, die hadden gebeden en gehuild, grepen elkaar bij de handen en sprongen op en neer. 'We hebben God bedankt voor het genezen van onze zus,' zei Marina's oudere zus, Sokhom, die toen 17 jaar oud was. Het wonder veroorzaakte grote veranderingen thuis, zei Sokhom, die het verhaal vertelde. Zij en haar drie broers en zussen, die eerder weinig interesse getoond hadden om hun hart aan Jezus te geven, begonnen de Bijbel te bestuderen en werden gedoopt. Alle vier de kinderen zijn nu trouwe adventisten. Marina is een gezonde, 27-jarige moeder. Sokhom, 28 jaar oud, is Bijbelwerker en eerstejaars universiteitsstudent. Ze studeert voeding en werkt bij een vegetarisch restaurant van de zevendedagsadventisten in Battambang.

OOST-TIMOR | 10 november

Edu Wachumura (28)

EEN POTENTIËLE MOORDENAAR VERGEVEN

Een dronken man strompelde een winkel binnen in de stad Lospalos op Oost-Timor. Hij vloekte en zei onvriendelijke dingen over Edu, de 28-jarige verkoper en kassier die achter de balie werkte. Hij bespote de Adventkerk. Edu, een rustige en bescheiden man, hield niet van de woorden van de man en berispte hem zachtjes. De man werd nog bozer en dreigde Edu te vermoorden. Maar hij zag de andere klanten in de winkel en trok zich terug. 'Ik ga je vanavond vermoorden,' snauwde hij terwijl hij de deur uit liep. Die avond hoorde Edu op de deur aan de achterkant van de winkel geklop. Hij liep naar de deur, die op slot zat en vastgeketend was, en tuurde door het kijkgaatje om te zien wie er buiten was. Op dat moment dook er een speer door het kijkgaatje. In die fractie van een seconde hief Edu zijn arm op, waardoor hij de loop van de speer verlegde. De bovenkant van de speer verwondde zijn neus. De winkeleigenaar, een zevendedagsadventist genaamd Zelindo, vond Edu kort daarna in het ziekenhuis. Edu's familie stond al om het ziekenhuisbed heen en sprak heftig hoe ze de man wilden doden die de speer door de deur had gestoken. De aanvaller was dezelfde man die Edu eerder die dag had bedreigd. Zelindo vond het niet leuk hoe het gezin praatte en hij dacht bij zichzelf: 'Moet ik deze mensen elkaar nog zien vermoorden? Nee! Ik moet ze tegenhouden.' Zelindo wendde zich tot Edu, die in bed lag. Hij zei: 'Ik wil je iets vragen. Hoe vaak zegt Jezus dat we onze broeder moeten vergeven?' Edu wist het antwoord. Als onderdeel van zijn werk moest hij wekelijkse Bijbelstudies bij Zelindo bijwonen.

Hij herinnerde zich dat hij Mattheüs 18:21-22 had gehoord, waar Petrus vroeg: 'Heer, als mijn broeder of zuster tegen mij zondigt, hoe vaak moet ik dan vergeving schenken? Tot zevenmaal toe?' Jezus antwoordde: 'Niet tot zevenmaal toe, zeg ik je, maar tot zeventig maal zeven.' Zelindo keek Edu aan. 'Hoe vaak zegt Jezus dat we onze broeder moeten vergeven?' 'Zeventig keer zeven,' zei Edu. 'Hoe zit het met jou?' 'Ik ga hem vergeven.' Edu's familie was geschokt. 'Wat?', zei Edu's broer. 'Hij heeft je bijna vermoord.' Twee dagen later verscheen Edu in de winkel om weer aan het werk te gaan. Zelindo drong er bij hem op aan om naar huis te gaan en te rusten, maar Edu antwoordde dat hij zich goed voelde. Na een korte tijd kwam de politie naar de winkel om Edu te vragen of hij wilde dat de aanvaller naar de gevangenis zou gaan. Edu schudde zijn hoofd. 'Ik heb de man vergeven,' zei hij. De politie hield de aanvaller sowieso vast en zette hem een week in de gevangenis. Maar toen lieten ze hem gaan. Al snel begon iedereen in de stad te praten over hoe Edu de man had vergeven die had geprobeerd hem te vermoorden. Mensen waren verbaasd. 'Waarom?' Zei iemand. 'Als dat mij was overkomen, zou ik hem hebben vermoord,' zei een ander. Zelindo hoopt dat mensen zullen begrijpen dat God hen ook wil vergeven, net zoals Edu na de aanval van 2017 vergaf. Edu en zijn moeder zijn al gedoopt en Zelindo hoopt dat veel meer mensen hun voorbeeld zullen volgen. 'Iedereen heeft het over het besluit van Edu om te vergeven en niemand begrijpt het,' zei hij. 'Het is de kracht van God.'

Zendingsberichten voor kinderen - vierde kwartaal 2018

OOST-TIMOR | 17 november

Inaciu da Kosta (42)

BOVENNATUURLIJKE BLIKSEM

Wat is het verst dat je ooit hebt gelopen? Op een dag vertrok predikant Inaciu voor een lange wandeling op het eiland Oost-Timor. Hij moest 50 kilometer reizen vanuit zijn huis in de stad Lospalos en moest een berg op naar het dorp Luro. Hij moest met een zendeling in het dorp praten. Inaciu stond 's ochtends vroeg op, at zijn ontbijt met rijst en groene bladgroenten, bereid door zijn vrouw, en pakte zijn Bijbel en paraplu. Regen viel vaak en onverwacht op dit tropische eiland, dus het was een goed idee om een paraplu mee te nemen. Inaciu had geen auto of motor, dus ging hij te voet. Inaciu stopte bij de huizen van verschillende kerkleden onderweg en hij bad en las de Bijbel met hen. Niet veel adventisten woonden op Oost-Timor, dus hij had niet veel plaatsen om te stoppen. Maar de bezoeken vertraagden hem, dus hij was pas ongeveer op twee derde van de weg naar het dorp, toen het donker werd. Inaciu keek naar de sterrenhemel en vroeg zich af wat hij moest doen. Hij moest nog steeds 25 kilometer door een dichte jungle lopen en een berg op om het dorp te bereiken. Hij had honger, omdat hij sinds het ontbijt niets had gegeten. Hij was ook vergeten een zaklantaarn mee te nemen. Toen begon het te regenen. Inaciu opende zijn paraplu en zei tegen zichzelf: 'Als ik terug naar huis ga, moet ik 25 kilometer lopen en als ik verder ga, moet ik ook 25 kilometer lopen.' Inaciu bad dat God hem zou begeleiden. Hij besloot door te gaan naar het dorp. De regen was vrij licht. Maar toen Inaciu de berg op kwam, begon het te gieten. De bliksem flitste en het donderde. Al snel bevond Inaciu zich diep in de jungle. Te midden van de hevige regen en de luide donder hoorde hij het gebrul van iets anders. Het was het geluid van een ruisende rivier. Maar hij kon niets zien. Hij voelde zich angstig. Hij zei tegen zichzelf: 'Mijn familie kent de route die ik naar het dorp neem niet. Als ik in de rivier val, zou het me naar de oceaan kunnen brengen en zou ik kunnen verdrinken.' Hij bad: 'God, als u wilt, help me alstublieft om bij het dorp te komen.' Inaciu bleef ongeveer vijf minuten staan en vroeg zich af wat hij moest doen. Toen kwam er een bliksemflits en ving hij een glimp op van de brede rivier die voor hem lag. Inaciu bad opnieuw. 'God, als U het wilt, help mij alstublieft om bij het dorp te komen,' zei hij. 'Laat de bliksem langer duren.' Even later schoot de bliksem weer door de nachtelijke hemel en Inaciu zag de rivier duidelijk voor hem liggen. Tot zijn verbazing bleef de bliksem schijnen als de zon, waardoor het oerwoud zo helder werd als de dag. Hij zag gevallen bomen in de rivier. Hij rende naar de rand van het water en sprong van de ene boomstam naar de volgende totdat hij de rivier was overgestoken. Toen hij de andere kant bereikte, verdween de bliksem met een enorme dreun van onweer. De bliksem had de rivier gedurende twee hele minuten verlicht. Inaciu bedankte God meteen voor het wonder. Enkele uren later, om middernacht, arriveerde hij in het dorp en vertelde de zendeling over de wonderbaarlijke bliksem. De twee mannen baden samen en dankten God voor de veilige reis.

Zendingsberichten voor kinderen - vierde kwartaal 2018

OOST-TIMOR | 24 november

Inaciu da Kosta (42)

BEWAKERS IN WITTE KLEREN

Dertig padvinders en hun volwassen vrienden stapelden zich in twee gehuurde vrachtwagens voor een sabbatmiddagrit vanuit de hoofdstad van Oost-Timor, Dili. De padvinders gingen op een serieuze reis. Ze wilden drie meisjes vinden van wie de ouders hun verboden hadden om op sabbat naar de kerk te gaan. Een uur later arriveerden de padvinders in het dorp Remexiu, waar de meisjes woonden. De padvinders marcheerden en deden verschillende oefeningen. Ze deelden traktaten uit over Jezus aan de dorpingen. Ze vonden de drie meisjes en baden met hen. Pastor Inaciu, die de reis organiseerde, bad als laatste. 'Alstublieft, God, zegen deze meisjes en help hen altijd trouw te zijn aan U', zei hij. De meisjes waren blij om hun vrienden te zien. De meisjes waren ook padvinder en waren gedoopt tijdens hun studie in Dili. Maar toen ze naar huis terugkeerden, waren hun ouders woedend over hun besluit om Jezus te volgen en vertelden ze dat ze de sabbat niet mochten vieren. Al snel was het avond en predikant Inaciu riep de vrachtwagens om de padvinders terug naar Dili te brengen. De groep wachtte en wachtte, maar de vrachtwagens kwamen niet. 'Waar zijn de vrachtwagens?' Vroeg Inaciu aan de jongeman die verantwoordelijk was voor de vrachtwagens. 'De eigenaar wil je niet naar Dili brengen,' antwoordde de man. 'Waarom niet? We moeten de padvinders terugbrengen naar Dili. Hun ouders wachten.' Inaciu ontdekte dat de eigenaar van de truck bang was om de padvinders terug naar Dili te brengen. Verschillende ouders waren boos dat de padvinders naar het dorp waren gekomen en hadden bedreigd de eigenaar van de truck in elkaar te slaan. Dus hij wilde niet meer helpen.

Inaciu verzamelde de padvinders om hem heen. 'Laten we bidden en te voet terug gaan', zei hij. 'Het zal ons ongeveer zeven uur kosten.' Terwijl hij sprak, naderde een groep boze dorpingen met stokken de padvinders. Toen ze hoorden dat ze van plan waren naar Dili te lopen, snauwde een dorping: 'Nee, jullie kunnen niet gaan!' Een andere dorping wees naar Inaciu. 'Laat je leider komen en met ons praten', zei hij. Inaciu zei dat hij bereid was met hen te praten. Maar hij gebaarde naar de padvinders. 'Als ik ga, wie zal dan verantwoordelijk zijn voor mijn 30 mensen?', zei hij. 'Als er iets met hen gebeurt, wie is dan verantwoordelijk?' De dorpingen drongen met meer vastberadenheid aan om met hen mee te gaan. 'Wacht hier,' zei Inaciu tegen padvinders. 'Ik moet gaan.' Toen hij wegging, gingen de padvinders midden op straat zitten. Ze hurkten samen en sloten hun ogen om te bidden. Toen ze om de beurt baden, hoorden ze een menigte mensen naar hen toekomen. De stemmen waren boos en bedreigend, maar de padvinders hielden hun ogen gesloten. Plots veranderde de toon van de stemmen van woede tot ontzetting. Het geluid van stampende voeten wees erop dat de menigte wegliep. Een tijdje later keerde Inaciu terug met voedsel en twee vrachtwagens. De dorpingen hadden een grote maaltijd bereid voor de hongerige padvinders en hadden op eigen kosten twee vrachtwagens gehuurd om ze naar huis te sturen.

Wat gebeurde er? De menigte dorpingen was van plan de padvinders in elkaar te slaan en misschien zelfs te vermoorden terwijl ze op de weg zaten te bidden. Maar toen de dorpingen de biddende kinderen hadden benaderd met hun stokken, zagen ze plotseling

Zendingsberichten voor kinderen - vierde kwartaal 2018

een groep sterke mannen in lange witte kleren rond de padvinders staan. De onverwachte verschijning van de krachtige beschermers had de dorpelingen geschokt. 'We waren bang', vertelde een dorpsbewoner de voorganger later. 'We zagen de blanke mensen de padvinders beschermen en we waren bang en renden weg.' Het geloof van de padvinders, inclusief de drie meisjes in het dorp, werd sterker na die dag. 'De jongeren werden trouwer door wat God deed,' zei Inaciú. 'God beschermde hen met engelen terwijl ze baden.'

FILIPPIJNEN | 1 december

Jacinth Adap (55)

BIDDENDE KAT

11-jarige Jacinth merkte iets vreemds aan de huiskat. Elke keer dat Jacinth ging zitten met zijn ouders en negen oudere broers en zussen om aan tafel te eten, plaatste zijn moeder een gerecht met voedsel op de grond voor de kat. Het eten moest voorkomen dat de kat op de tafel zou springen terwijl de familie in hun huis op de Filippijnen at. Maar op een dag zag hij dat de kat niet aan het eten was. In plaats daarvan keek de kat naar het eten, keek naar de familie en wachtte. Jacinths vader bad voor de maaltijd. 'Dierbare God, bedankt voor dit eten dat we gaan eten,' zei hij. 'Help alstublieft om ons te voeden en te sterken om U te dienen. Amen.' Zodra vader klaar was met bidden, keek Jacinth naar de kat en zag dat hij aan het eten was. 'Kijk!' Zei Jacinth. 'We hebben een biddende kat!' Vader en moeder waren verrast dat de kat pas na het gebed begon te eten. Bij de volgende maaltijd legde moeder wat rijst en vis op een schaal en legde het op de grond. De kat liep naar het gerecht, keek naar het eten en keek naar het gezin. Vader bad voor het eten. Jacinth gluurde uit één oog toen vader bad. Toen vader zei: 'Amen,' boog de kat zijn hoofd en begon te eten. De broers en zussen van Jacinth konden niet geloven dat de kat eigenlijk zou willen bidden. Dus besloten ze om een experiment uit te voeren. Verscheidene uren later, toen het gezin niet aan tafel zat te eten, legden ze wat voedsel in een schaal en zetten het voor de kat neer.

De kat keek naar het eten en naar de nieuwsgierige kinderen. Hij at niet. Jacinth verbrak de stilte. 'Amen!' riep hij. Onmiddellijk begon de kat te eten. De kat leerde Jacinth een belangrijke les uit Spreuken 22:6, waarin koning Salomo zegt: 'Leer een kind van jongs af aan de juiste weg, en het zal er niet van afwijken wanneer het oud geworden is.' De kat werd een deel van de familie toen het een kleine kitten was, dus het groeide op en zag vader, moeder en de kinderen om de beurt bidden voor iedere maaltijd. Toen de kat ouder werd, wachtte hij op het gebed voordat hij zou beginnen te eten. De ouders van Jacinth volgden ook het advies van koning Salomo. Ze hebben Jacinth en zijn negen broers en zussen goed getraind om God met heel hun hart lief te hebben en om Hem te danken voor alles, inclusief maaltijden. Dus, Jacinth en zijn broers en zussen groeiden op om trouw te zijn aan God. Jacinth ging trouwen, kreeg twee zonen en werkte als zending in Zimbabwe en Zuid-Afrika. Tegenwoordig woont hij in zijn geboorteland Filippijnen. Jacinth is blij dat zijn kat voor het eten op gebed wachtte.

INDONESIË | 8 december

Ayup Antukali (29)

EEN HELDER LICHT

De man sloeg Peter met een stok zodra Peter de auto verliet in het Indonesische dorp Momoda. 'Hoe durf je mijn zoon te dopen!', zei hij boos, terwijl hij de stok naar Peter zwaaide. Verschillende andere mensen sloten zich bij de man aan door Peter met stokken te slaan. De 11-jarige zoon van de man stond te kijken. Peters vrouw en drie tienerkinderen konden niets doen om te helpen en ze huilden. De studentzending Ayup, die de autorit had georganiseerd, was geschokt. Maar de boze dorpingen maakten een fout. Het was Peter, niet de 11-jarige jongen, die die dag was gedoopt. 'Papa, ik ben niet gedoopt,' zei de jongen. De jongen was dol op auto's en was met Peter en de anderen meegegaan naar de oceaan voor de doop. De dorpingen stopten met het slaan van Peter. De man pakte zijn zoon bij de arm en de groep verdween. Peter wist dat het niet het einde van het verhaal was en hij drong er bij zijn familie op aan snel naar huis te gaan. Hij vertelde Ayup, die hem uit de Bijbel had geleerd, mee te gaan. En inderdaad, de dorpingen begonnen elkaar snel te vragen: 'Waarom hebben we ze vrijgelaten? Waarom hebben we alleen Peter geslagen en niet de zending? We moeten op zoek gaan naar de zending.' Een menigte daalde af naar het huis van Peter rond 21.30 uur. Het was pikdonker buiten. Het dorp had geen elektriciteit. Ayup en het gezin waren al op hun knieën in de buurt van een flikkerende olielamp en baden tot God om bescherming. 'Heer, help me zodat ik een zegen kan zijn en ik dit gezin kan versterken,' bad Ayup. 'Bescherm ons en houd ons veilig.' De dorpingen, zwaaiend met grote stokken, stonden klaar om het huis te bestormen. Maar toen ze probeerden de tuin in te gaan, omsingelde er plotseling een fel licht het huis. Geschokt vielen de dorpingen neer en bedekten hun ogen. Het licht was zo fel als de zon en het was onduidelijk waar het vandaan kwam. Paniek overspoelde de dorpingen en ze vluchtten de duisternis in. In het huis, merkten Ayup en het gezin niets van het licht. Nog steeds gekniel naast de olielamp, hoorden ze alleen het geroep van de menigte in de nacht verdwijnen. De volgende dag vertelde een dorping Ayup over het mysterieuze licht. 'Er was een licht, een helder licht, dat het huis bedekte,' zei hij. 'We probeerden de tuin in te gaan, maar dat lukte niet omdat het licht te fel was om dichterbij te komen.' Ayup was verbaasd toen hij het verhaal hoorde. 'Sinds die ervaring ben ik niet langer bang voor wat mensen met mij zouden kunnen doen omdat ik weet dat God de gelovige beschermt die tot Hem bidt', zei hij.

INDONESIË | 15 december

Armi Arjuna Palandeng, 24

MEESTER VAN DE ZEE

Armi, een jonge studentzending, voelde zich zwaarmoedig na aankomst op het Indonesische eiland Buru. Hij had de opdracht gekregen om een jaar te werken in een dorp waar geen zevendedagsadventisten woonden. Maar hij wist niet goed hoe te beginnen. Op een avond nodigden twee dorpsbewoners hem uit om te gaan vissen en hij accepteerde vol enthousiasme. Ze keken naar de lucht en zagen dat het mooi weer zou zijn. Ze hoopten veel vis te vangen. Het trio stapte in een kleine houten boot en zeilde richting de oceaan. Toen de boot ver van de kust was, veranderde het weer abrupt. Er stak een sterke wind op en het begon hard te regenen. Grote golven sloegen tegen de boot. Armi en zijn twee vrienden probeerden het water uit de boot te scheppen en toen dat niet hielp, gooiden ze hun vismateriaal in de oceaan. Ze wilden de boot lichter maken zodat hij niet zou zinken, maar niets hielp. Uiteindelijk zeiden de vrienden van Armi dat de boot alleen sterk genoeg was om één persoon te redden en twee van hen moesten de oceaan in springen. Armi kon niet zwemmen, maar hij zei: 'Ik ben zending, dus ik ga eerst.' Een vriend zei: 'Nee! Blijf in de boot omdat we zondaars zijn.' De andere vriend zei: 'Als je het overleeft, kun je veel mensen helpen.' Armi was verbaasd dat zijn twee vrienden, die getrouwd waren en kinderen hadden, bereid waren te sterven zodat hij kon leven. Maar hij wilde niet dat ze doodgingen. Wanhoop overspoelde hem. Hij voelde zich mislukt als een zending. Terwijl de golven de boot heftig wiegden, voelde Armi plotseling een kleine stem zeggen: 'Bid.' 'Wat een geweldig idee!', dacht Armi. Maar hij wilde knielen om te bidden. Hij pakte een touw vast en knielde in de heftig wiegende boot. Hij sloot zijn ogen, haalde diep adem en schreeuwde: 'Heer, help ons! Red ons, want wij weten dat U ons kunt redden!' Uit alle macht herhaalde hij het gebed: 'Heer, help ons! Red ons, want we weten dat U ons kunt redden!' Armi herhaalde het gebed opnieuw en opnieuw gedurende drie minuten. Toen zei hij 'Amen' en opende zijn ogen. Op dat moment hield de storm op. De wind stopte en de oceaan was stil. De donkere wolken rolden weg en heldere sterren schenen. Armi was geschokt en hij riep uit: 'Heer, dank u wel!' Zijn twee vrienden huilden van vreugde toen ze de boot terug naar de kust stuurden. Onderweg zagen ze een visnet dat ze tijdens de storm hadden weggegooid en stopten om het op te halen. Het net barstte van de vis. Toen de boot aanmeerde, haastten dorpingen zich naar de kust om de vissers te begroeten. Ze hadden de mannen zien wegvaren en dachten dat de boot in de storm was gezonken. Verbaasd vroegen ze wat er was gebeurd en Armi's vrienden vertelden enthousiast over het verhoorde gebed. De dorpingen wilden toen de wondervis kopen. De vissers hadden nog nooit zoveel vis gevangen. Na die avond stroomden mensen naar Armi om hem het verhaal van de storm te horen vertellen. Ze stelden hem veel vragen over Jezus. Vier mensen werden gedoopt. Vandaag, drie jaar later, heeft het dorp zijn eigen adventkerk en 20 mensen vieren daar iedere week de sabbat. Armi is nu 24 jaar en studeert om predikant te worden. 'Ik zal altijd het wonder op zee onthouden,' zei hij.

Zendingsberichten voor kinderen - vierde kwartaal 2018

INDONESIE | 22 december

Darron Boyd (45)

HET LICHTGEVENDE BOEK

Dorpelingen zongen en dansten toen het zendingsvliegtuig arriveerde met twee studentzendingen in de Indonesische provincie Papoea. De vreugdevolle viering duurde meer dan een uur in Yabosorem. Yabosorem is een afgelegen dorp zonder school, geen kliniek en niets anders uit de buitenwereld. Het dorp, gelegen op een berghelling, is alleen via de lucht bereikbaar. Darron Boyd, die had geholpen met het regelen van de plaatsing van de studentzendingen, keek met verbazing toe en wendde zich tot een tolk die hen tijdens de vlucht had vergezeld. 'Wat zeggen ze?' Vroeg Darron. De tolk, met de tranen over zijn wangen rollend, antwoordde: 'Ze zeggen, 'We zijn heel blij omdat onze kinderen ons de woorden van God kunnen voorlezen!'' Na het vertrek van het vliegtuig, gingen de missionarissen aan de slag met het openen van een kleine school. De 19-jarige vrouw en een 21-jarige vrouw uit een ander deel van Indonesië, zagen hoe niemand kon lezen in het dorp met 200 bewoners. Veel dorpsbewoners waren enthousiast over de zendingen, maar sommigen waren zeer achterdochtig. Het meest achterdochtig, was de bejaarde echtgenote van het dorps hoofd. Ze kon de boeken die de twee zendingen hadden meegebracht niet lezen en waarschuwde de andere dorpsbewoners heel voorzichtig te zijn. De twee zendingen waren aardig voor de oudere vrouw. Kort nadat ze waren aangekomen, gaven ze haar een boek met Bijbellessen. De oudere vrouw was tevreden met het cadeau ook al kon ze niet lezen en legde het boek naast haar bed. Op een avond werd de oudere vrouw wakker in de pikzwarte duisternis en zag een licht in de kamer. Ze draaide zich om en zag dat het boek licht gaf. De oudere vrouw pakte het boek zorgvuldig op en bekeek het. Waarom gloeide het in het donker? Ze kon niet begrijpen wat er gebeurde. Terwijl ze het boek bestudeerde, scheen plotseling een helderder licht in de kamer. De vrouw keek op en zag een lange, stralende blanke man in de hut staan. Voordat ze kon spreken, zei de man: 'Het boek vertelt je het verhaal van Noach, die de wereld hielp zich voor te bereiden op de storm. Hij vertelde de waarheid aan de mensen, net als de meisjes de waarheid vertellen aan de mensen in dit dorp. Dus je kunt geloven wat ze je leren.' Toen verdween de man. Zodra de zon opkwam, rende de vrouw opgewonden naar buiten om de andere dorpelingen te vertellen wat ze had gezien en gehoord. 'Een engel heeft mij gisteravond bezocht!', zei ze. 'Een engel bezocht mij gisteravond!' De dorpelingen hadden nog nooit een engel gezien, maar ze geloofden dat engelen een blanke huid hadden en dat ze de waarheid konden spreken. Al snel hoorde het hele dorp over de engel en iedereen wilde de twee zendingen uit de Bijbel horen lezen. In acht maanden werden 23 mensen gedoopt. Het dorps hoofd die het lichtgevende boek noch de engel had gezien, was zo verbluft door het verhaal van zijn vrouw dat hij een deel van hun huis neerhaalde om een kleine adventkerk te bouwen. 'Engelen leven nog, werken nog steeds. Ze staan pal naast ons,' zei Darron, die het dorp verschillende keren heeft bezocht voor Adventist Aviation International. Ze zenden zendingsvliegtuigen over de hele wereld uit. 'God zei in de laatste dagen dat Hij zijn Geest zal uitstorten en ik denk dat we dat nu zien in een plaats als Yabosorem,' zei hij.

Zendingsberichten voor kinderen - vierde kwartaal 2018

DERTIENDE SABBAT | 29 december

Gary Roberts (40)

ZEVENDEDAGSADVENTISTENHOND

Alle dorpelingen renden naar de landingsbaan, zongen en dansten, toen missiepiloot Gary Roberts landde op Suminka [spreek uit: soe-MIN-ka], een afgelegen dorp in de Indonesische provincie Papoea. Het had de dorpsbewoners 10 jaar gekost om met de hand de bomen om te hakken om de weg vrij te maken voor een landingsstrook in hun bergachtige dorp. Gary's zendingsvliegtuig was het eerste dat er landde. Dit was een historisch moment. Maar toen Gary uit het vliegtuig stapte, werd de menigte stil. Het zingen en dansen stopte. 'Is dit een zevendedagsadventistische vliegtuig?' vroeg een man. De dorpelingen hadden het logo van de drie engelen op de staart van het vliegtuig gezien. Gary was verrast. Hij had niet verwacht dat mensen in Suminka, een dorp dat voorheen alleen toegankelijk was door een lange trektocht te voet, gehoord hadden van de adventkerk. De dorpsbewoners vertelden hem al snel dat velen van hen de sabbat hielden. De reden, zeiden ze, was vanwege een zevendedagsadventistenhond. Het verhaal begon enkele jaren eerder in een ander dorp toen een adventistische voorganger, Mozes, en een lekenpredikant genaamd Darius dezelfde droom hadden op dezelfde avond. 's Ochtends vroeg zei iemand: 'Ik heb gisteravond gedroomd.' De ander zei: 'Ik ook, maar ik wilde het je niet vertellen.' Ze hadden allebei een engel in de droom gezien en de engel zei: 'Ga naar Suminka.' De twee mannen vertrokken voor de driedaagse wandeling naar Suminka. Toen ze bij het dorp aankwamen, kondigden ze aan dat evangelisatiebijeenkomsten elke avond gedurende een week vanaf een veranda zouden worden gehouden aan de andere kant van het dorp. Maar op de dag van de eerste ontmoeting werd predikant Moses ziek door malaria. Hij werd vreselijk ziek en de dorpelingen vermoedden dat hij zou sterven. 'Maar als hij beter wordt, dan zullen we naar hem luisteren tijdens de bijeenkomst,' zeiden ze. Moses was de hele dag ziek, maar om 17.00 uur voelde hij zich plotseling beter. Hij nam een bad en preekte. Daarna werd hij opnieuw erg ziek. Dit gebeurde de hele week. Hij was ziek tot 17.00 uur, herstelde, nam een bad en preekte. Hierna ging hij terug naar bed. Tijdens de bijeenkomsten vertelde hij de mensen over de sabbat en waarschuwde ze voor het eten van onrein vlees zoals varkensvlees. Wilde varkens zijn een populair gerecht in de Papoea-bergen. Toen de week voorbij was, deed dominee Moses een beroep. Niemand kwam naar voren. Moses en Darius kwamen diep teleurgesteld thuis. Ze vroegen zich af waarom ze de droom hadden gehad zonder resultaat. Terug in Suminka ging het leven gewoon door, tot zaterdagochtend. De beste jachthond van het dorp, Dolby, stond op en liep het pad af. De eigenaar en andere dorpelingen dachten dat het iets was, misschien een wild varken, dus volgden ze hem. De hond ging naar de veranda waar de zendeling had gesproken en ging ervoor zitten. De dorpelingen vonden dat vreemd. De volgende zaterdag gebeurde hetzelfde opnieuw. De hond stond op, liep naar de veranda en ging zitten. Dat was niet het enige vreemde dat de hond deed. De dorpsbewoners merkten ook dat hij was gestopt met het eten van varkensvlees. Hij weigerde te jagen op wilde varkens en andere onreine dieren. De dorpelingen zeiden tegen elkaar: 'Dolby is een zevendedagsadventist geworden. Als hij op sabbat aanbidt, zouden we dat ook moeten doen.' Veel dorpsbewoners begonnen de sabbat te houden en stopten met het eten van onrein voedsel. Gary, de zendingspiloot, was opgewonden toen hij het verhaal hoorde en hij belde Moses. De voorganger stuurde Darius naar het dorp om mensen voor te bereiden op de doop. Tegenwoordig viert ongeveer de

Zendingsberichten voor kinderen - vierde kwartaal 2018

helpt van het dorp van 200 volwassenen en kinderen de sabbat en 21 mensen zijn gedoopt. Dolly blijft onrein voedsel vermijden. Dorpsbewoners zeggen dat hij een hele gezonde hond is.